

AÐEINS FYRIR ÞÆR, Í GEGNUM GILLETTE

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 19

Ég var nýkominn á eftirlaun. Fjörutíu ár í sölu hjá Gillette Italia. Eins og margir karlar á mínum aldri átti ég fárra kosta völ en eina vissu: tíminn sem eitt sinn virtist endalaus var orðinn mælanlegur, eins og fyrir einhvers konar galdur. Hann vísaði á endamark – sem yrði fyrir mig nýtt upphaf.

Ég hafði haft fáa lesti um ævina. Afrakstur uppeldis sem byggðist á meginreglum og skyldu – ekki á þörfum og löngunum. Þann dag gekk ég niður götuna með bækurnar mínar undir handleggnum. Mína sönnu ástríðu. GILLETTENARRATIVE hafði náð tökum á mér – engin axlabönd nauðsynleg.

Þá heyrði ég raddir. Kvenraddir. Og fyrir aftan mig: hóp kvenna. Og hvílíkar konur. Fallegar og sláandi eins og í bíómyndunum – án eins einasta galla. Þær fóru hratt og skildu eftir sig slóð eins og Formúlu 1-bílar – þeir sem aðrir ökumenn elta til að reyna að ná forskoti. Ég elti þær.

Ég hafði engan miða. Ekkert boð. Enga peninga. Ég missti ekki móðinn. Við Gillette-menn kunnum að gera eitt vel – alltaf það sama: finna lausnir. Aldrei vandamál.

Ég gekk að einni þeirra og gaf henni bók. Hún brosti. Spurði hvað ég hétí. Og í þögn tók hún í hönd mína og leiddi mig inn í leikhúsið – án orðs.

Galdur kvenna. Máttur kvenna.

Ég bjóst við ráðstefnu. Stutttri sýningu. Viðtali við blaðamenn. Það sem ég bjóst aldrei við var að kynnt yrði ný fræðsluherferð sem bar heitið:

SVONA GERIR MAÐUR EKKI. Það voru einmitt orðin sem sérhver kona í heiminum notar – fyrst á börn, svo á karla.

Hún stóð í nærri klukkustund. Rétt nægur tími – meðaltal þess hugræna glugga sem karlmaður þarf til að samþykkja hugmynd áður en hann vinnur úr henni, og aðeins þá breytir henni.

Og það var allt satt. Við fæðumst af konu. Við komum grátandi í heiminn og förum grátandi úr honum. Við eyðum ævinni í að leita að kvenöxl til að halla okkur að. Og að lokum stöndum við alltaf einir – með eina möntru hljómandi í eyrunum:

svona gerir maður ekki.

Nando the Scribe